

GÃ KHÙNG

7 giờ 25 phút. Nó lại đi học muộn mất rồi, quý thật. Ông bảo vệ cười cười nhìn cái mặt nhăn nhăn của nó khi nó dựng con ngựa sắt đen trùi trùi vào nhà xe. - Đến muộn lại được lấy xe sớm cậu nhí?

- Vâng, nó đáp
- Đông - 12A phải không?
- Tuần này cậu đi học muộn ba lần rồi.
- Mặc xác tôi.
- Thì mặc xác, nhưng đeo thẻ học sinh vào.
- Con bé lớp 12H xinh như búp bê ghi tên nó vào sổ theo dõi và bảo. "Xinh như thế mà đi làm cờ đỏ, đúng là như bông hoa nhài cấm bãi...ơ!". Nó làm bầm, bật cười rồi bước lên cầu thang.

Con bé xinh thế mà đi làm cờ đỏ. Nó còn đang mải mê với ý nghĩ ấy thì đã đến cửa lớp từ lúc nào. Vừa qua phần kiểm tra bài cũ. Thầy Toàn dạy Địa lý (bọn học trò quý sử vẫn gọi là Toàn à vì khi nói thầy độn rất nhiều chữ à. Ví dụ như: Khí hậu nước ta (à) là khí hậu (à) nhiệt đới (à)...) đang ghi đầu bài mới lên bảng.

- Thừa thầy, xin thầy cho em vào lớp ạ

Thầy Toàn dừng tay lại, gỡ kính ra:

- Ô, vâng, xin mời (à) đồng chí vào (à).

Nó hơi giật mình, đã thấy thầy nói với cả lớp "Giới thiệu với các em, đến dự giờ học của chúng ta hôm nay có Mít tở Đông - cán bộ thanh tra của cục phân. . . về. Rồi quay ra: "Mít tở vào đi, gớm chúng tôi chờ mãi". Cả lớp cười nghiêng ngả. Nó cũng nhăn nhó cười lấy được.

Giờ ra chơi, Hùng gọi nó hỏi viết bản kiểm điểm cho em chưa?

- Rồi đây, về chép lại đi.

Nó đưa cho Hùng bản kiểm điểm rồi túm cái bím tóc đang lúc lắc của Diễm giật mạnh

- Cái kiểu gì thế! Diễm hét

- Kiểu U'c đấy. Nó tỉnh khô - Liệu mà bảo nhau nhé. Yêu đương gì mà để thằng Hùng suốt ngày viết kiểm điểm.

- Đừng có nhớ nhăng.

- Không nhớ nhăng thì thôi. A` mà tối qua ở xóm tao có một con bé tự tử vì tình đấy, biết chưa?

- Tên là Thoa phải không anh , uống thuốc trừ sâu à?

Hùng gộp lời.

- Sao cơ, tự tử vì tình à? Thảo ngẩng mặt lên hỏi.

- U` yêu nhau nhưng gia đình cấm.

- Thế cô bé ấy làm nghề gì?

- Chuyên khoa tim

- Bác sĩ à, thế còn tay người yêu?

- Chuyên gia giải phẫu.

- Đẹp đôi quá còn gì . Làm ở bệnh viện nào?

- Làm tư ấy mà.

- Mở phòng khám à.

- Không, một đứa chuyên mổ lợn, một đứa bán tim gan, lòng lợn ngoài chợ. Hùng cười khùng khục.

- Đúng là cái đồ không còn lòng thương, thấy người ta chết mà còn đùa

- Việc gì mà phải thương cái loại ấy. Ngu thì chết chứ bệnh tật gì. Tự tử vì tình, đẹp mặt nhĩ. Chết vì tình là cái chết bất thành linh. Ha ha... Tình yêu là cái loại thuốc chuột gì thế

không biết?

Nó nói một thôi dài

- Sĩ diện. Thảo nguýt. Chẳng chết mê chết mệt vì yêu lại còn... vì tính.

- Đừng có mơ, Đông đây chưa từng để cho một con vịt giới lai sư tử nào vương vấn đến lòng, biết chưa. Rõ ngứa mắt, lúc nào cũng tô tô vẽ vẽ sao không làm cái chổi cùn với một xô vôi cho nhanh, mà muốn sang thì làm hộp sơn Nippon vừa đẹp vừa bền

- Ui giới lại sắp sứt rồ đấy. Thế nào, hôm qua hạ được mấy cái cối xay gió. Diễm khích. Bây giờ làm gì có cối xa gió. Phải hỏi là hôm qua đánh nhau với cái quạt con cóc ở đâu. Hà kêu góp lời

- Này, bọn nô lệ của Quy Pi "Đông" đừng có mà trống lảng. Những lời lão phu nói chưa làm đầu óc tối tăm của các người sáng thêm tí nào ư?

- Im đi, thằng hiệp sĩ lẻo khéo. Mi muốn ta...

- Muốn làm sao? Muốn đi kiện vì bị lão phu xúc phạm đến "quyền được ngu dốt" hả. Ha, ha, trí thông minh chẳng tỉ lệ thuận với trọng lượng tí nào. Nó nói rồi phì ra cửa thoát thân.

Trống vào lớp. Nó đi qua bàn Diễm nheo nheo mắt khiêu khích. Diễm làm ngơ không nói gì, đợi nó ngồi xuống, Diễm quay lại nói với Hà kêu.

- Hà ơi! Mày kể đến đâu rồi nhỉ.

- À đến đoạn hai nhà hẹn gả con cho nhau. Mà hai anh chị lại học cùng lớp mới tuyệt chứ. Thôi vào rồi, lúc nào tao kể tiếp.

Diễm cười. Hay nhỉ, mới để ra đã có chỗ rồi, thảo nào, ra về gớm. Nó giật mình. Quái, sao lũ quỷ này cái gì cũng biết thế nhỉ.

Dạy môn Giáo dục công dân ở lớp nó là cô An vừa mới ra trường. Cô có một đôi mắt rất đẹp, nhưng đôi mắt kính còn đẹp hơn. Cô giáo vào lớp và bắt đầu bài giảng, loanh quanh một lúc cô nói đến luật hôn nhân và gia đình. Nó nghĩ vẫn vợ "Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn nếu thật vậy thì cô An có cánh cửa tâm hồn bằng kính, cửa kính khun nhom,..." Nó suýt cười thành tiếng.

- Đông có ý kiến gì không?

Nó đứng bật dậy.

- Thưa cô, Luật pháp quy định một vợ, một chồng - nó đọc được mấy chữ trên bảng.

- Sao, em phản đối điều đó à? Nó cảm thấy mọi ánh mắt đang đổ về phía nó.

- Dạ, không. Nhưng, một tia sáng loé lên trong đầu nó - nhưng theo em được biết thì pháp luật thừa nhận những đứa con ngoài giá thú.

- Điều này cũng đúng.

- Nếu thế thì chẳng hoá ra là luật pháp xui người ta có con rơi.

- Hơ, hơ... Nó nghe thấy đứa nào đó cười.

- Ờ... Không thể thế được. Cô An tỏ ra hơi lúng túng trước tình huống ngoài dự tính.

- Thưa cô, em hiểu: pháp luật xem xét vấn đề với nhiều khía cạnh. Em không dám phản đối. Em chỉ nêu ra ý kiến của cá nhân em theo logic thông thường thôi ạ.

- Ừ` đúng thế, đúng thế. Tôi hoan nghênh cách học của em. Tuy nhiên, đúng như em nói, phải xem xét vấn đề một cách toàn diện ví dụ như vấn đề nhân đạo... chẳng hạn. Ngồi xuống đi.

Nó ngồi xuống, tim đập như chuông xe điện.

Một, hai, ba, năm, bảy mươi, lại đi học muộn rồi. Hừ, không sao, bị nhắc nhở nhưng lại được về sớm. Đúng là nghịch lý, không hợp lý đấy chứ. Càng lớn, nó càng thấy lắm cái hợp lý mà theo logic thông thường lại có vẻ như là vô lý. Nó lững thững bước, tay bóp cái dây đeo chìa khoá hình trái tim đỏ chót kêu chút chít, miệng ư ừ hát: "Tình như lẩu xối tình chắm vào môi ai mà không thềm..."

Nó chạm mặt Quỳnh cầu thang. Hôm nay, đến phiên Quỳnh trực đội cờ đỏ. - Này. Nó chìa cho Quỳnh tấm thẻ học sinh.

Quỳnh lắc đầu, môi mím chặt. Nó không để ý.

- Ở sao hôm nay thầy chủ nhiệm lại dạy giờ kỹ thuật công nghiệp thế này?

- Thưa...

- Không phải thưa gửi gì cả. Quỳnh vào lớp đi. Cậu đứng ở đấy. Hôm nào cậu cũng đi học muộn, cậu mạo chữ ký phụ huynh cậu Tuấn lớp C, gây rối trong giờ cô An, cậu làm kiểm điểm thay cậu Hùng. Cậu giỏi lắm.

Nó ở ngườì ra. Thầy chủ nhiệm đang giận. Cả lớp im phăng phắc.

- Được lắm, cậu muốn viết kiểm điểm chứ gì. Mời nhà kiểm điểm học xuống văn phòng đợi tôi.

Nó làm lủi xuống văn phòng. Thăng học trò cứng lần đầu tiên bị thầy trách nặng lời.

Thứ bảy, về đến nhà, nó thấy mẹ Quỳnh đang ngồi với mẹ của nó. Nó chào hai bà mẹ rồi đi vào nhà trong.

- Anh Đông, kể chuyện ông râu xồm cho em nghe Thăng Tuấn - em Quỳnh, học lớp 5 túm lấy nó.

- U` vào đây.

"Một hôm, ông râu xồm say rượu ngủ ở lều canh cá. Thăng bạn anh nghĩ cách trả thù. Nó buộc nửa hòn gạch vào một đầu của sợi dây gai, còn đầu kia buộc vào đám râu rậm rạp của lão. Xong rồi bọn anh đặt nửa hòn gạch lên ngực lão ấy".

- Lão ấy có biết không?

- Không, ngủ say biết khi gì. "Tiếp theo bọn anh trèo lên ngọn cây sung, nấp vào tán lá theo dõi. Một tiếng sau, lão râu xồm tỉnh giấc. Thấy hòn gạch đặt trên ngực, lão chửi : "Mẹ cha đứa nào chơi xỏ ông" rồi giận dữ ném hòn gạch thật mạnh. A'ì da. Hòn gạch bay vụt đi và râu lão ta bị giật một cú đau nhói". Thăng Tuấn bò ra cười. Hết cơn nó hỏi:

- Thế lúc ấy bạn anh có cười không?

- Anh thấy nó bảo là buồn cười gần chết nhưng cắn răng nhịn.

- Thế lão râu xồm có bị rụng râu không?

- Tuấn ơi ! Ra chào bác rồi về đi con. Mẹ Quỳnh gọi.

Nó theo chân mẹ, tiễn mẹ Quỳnh và Tuấn ra cửa. Mẹ Quỳnh bảo: Thi thoảng sang nhà bác chơi. Nó vâng, dạ.

Thò mặt vào cửa lớp Diễm bảo: Ô, em tôi. Sắp bão rồi đây. Đi học sớm nhỉ.

Nó vút cặp xuống bàn kể "Đầu chợ có vụ đánh ghen dã man quá mà không dám đổ lại xem".

Thấy Hà kêu lại chuẩn bị mặt tròn, mắt dẹt, Diễm nạt: Lại sắp sửa sốt đấy.

- Nó nhăn nhó: "Thật mà, hai gã gà trống đá nhau tụi bụi vì một ả gà mái".

Trống vào lớp. Lớp trưởng thông báo: Bí thư chi Đoàn - Quỳnh ốm. Bố mẹ nó và bố, mẹ của Quỳnh là chỗ thân thiết và cái chuyện hứa hẹn thông gia giữa hai nhà là hoàn toàn có thật. Nó và Quỳnh học cùng nhau từ lớp 4, có một dạo hai đứ rất thân nhau. Nó lánh xa Quỳnh từ năm lớp 8 khi bị bạn bè chế giễu. Còn Quỳnh hầu như không nói gì với nó từ năm lớp 11 sau khi phát hiện ra nó làm quân sư cho thằng Nam lớp K "cưạ" Quỳnh. Đến bây giờ, nó cũng không hiểu tại sao nó lại nhiệt tình giúp Nam đến thế.

Thứ hai Quỳnh vẫn không đến lớp.

Thứ ba, cả lớp đi thăm Quỳnh. Thăng Tuấn lôi tuột nó lên gác đòi kể chuyện ông râu xồm.

Nó lại bịa chuyện râu xồm bị chó đuổi làm thằng Tuấn cười lăn, cười bò.

Xuống dưới nhà thì bọn chúng đã về từ bao giờ. Mấ ngày mà Quỳnh xanh và gầy nhiều

quá. Tự dưng một cảm giác xót xa len vào lòng nó.

- Tuấn có vẻ hợp Đông nhỉ. Quỳnh đưa cho nó chén nước và nói.

- Hợp nhưng đừng giống kéo lại chuyên đòi đi học muộn, lại vô lễ với cô giáo lại...

- Lại làm gián điệp đôi, làm quân sự tình yêu nữa chứ. Quỳnh cắt lời nó.

Đột nhiên, nó bắt gặp ánh mắt như giận dữ của Quỳnh.

- Quỳnh có lỗi gì với Đông mà Đông thù ghét Quỳnh đến thế.

Nó nghe tim buốt nhói cứng lưỡi, chẳng nói được câu nào.

- Thế... Quỳnh định nói rồi lại thôi. Rồi như không kìm được Quỳnh nói tiếp.

- Đông có biết Quỳnh nghĩ như thế nào khi Đông chia thẻ học sinh vào mặt Quỳnh không?

- Nó ngây người ra, cái mặt lúc ấy chắc nom tội nghiệp lắm. Mắt Quỳnh long lanh hai giọt nước.

- Đông, Đông...

- Ơ, anh vẫn còn ở đây mà không kể nốt cho em chuyện ông râu xồm.

- Ờ, ờ anh sắp về đây, mai anh kể nốt cho mà nghe.

- Mai anh đến nhé.

- Ừ.

Quỳnh đưa nó ra đến cổng. Nó quay lại nhìn Quỳnh nói khẽ: Vào nhà đi ở ngoài này gió ồm lại thì... khổ. Quỳnh nhìn nó, mắt khẽ cười.